

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Z. B.**, zastoupeného JUDr. Marií Cilínkovou, advokátku se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č. j. OAM-169/LE-BE02-K01-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2016, č. j. 49 Az 20/2014 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanovené advokátky JUDr. Marie Cilínkové **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Praze. Namítal, že žalovaný nepřihlédl k jeho vyjádření z 27. 10. 2014 o situaci v Bosně a Hercegovině, tento svůj postup přitom řádně nezdůvodnil. Skutkový stav byl zjištěn nedostatečně, žalobci svědčily důvody pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany). Vyjádření žalobce z 27. 10. 2014 bylo žalovanému doručeno až po vydání napadeného rozhodnutí, proto nebylo chybou, že k němu nepřihlédl. Neudělení humanitárního azylu přezkoumal soud z hlediska legality postupu žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že tento postup byl správný. Ani pro udělení doplňkové ochrany nebyly na straně žalobce dány žádné důvody. K žalobní argumentaci

vysokým věkem a zdravotním stavem soud připomněl, že obecně nižší životní úroveň obyvatel Bosny a Hercegoviny není azylově relevantním důvodem.

[4] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že přezkum důvodů pro udělení humanitárního azylu pouze z hlediska legality postupu žalovaného nemůže ve světle čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU obstát. Soud měl dle něj přezkoumat jak skutkovou, tak právní stránku věci. Dále uvedl, že žalovaný v řízení nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ze zprávy Evropské komise z dubna 2012 vyplývá, že osoby, které se do Bosny a Hercegoviny vrací z ciziny, čelí těžkým podmínkám ve vztahu k reintegraci, přístupu k majetku, sociální a zdravotní péči, s čímž se žalovaný ani soud nijak nevypořádali. Navrátilci do Bosny a Hercegoviny navíc čelí diskriminaci, stěžovatel má obavy z pronásledování, měla mu být udělena alespoň doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu. Poukázal na skutečnost, že stěžovatelova žádost o mezinárodní ochranu byla posouzena z hlediska všech jejích forem, přičemž ani jednu nebylo důvodné mu udělit. Jestliže stěžovatel žádá o legalizaci pobytu na území České republiky, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, než je zákon o azylu.

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. Poté, jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, se v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Dle stěžovatele je kasační stížnost přijatelná, neboť v předcházejícím řízení došlo k zásadním pochybením, která mohla mít dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[9] Předně soud poznamenává, že je nedůvodná námitka stěžovatele, dle níž měl krajský soud jeho žalobu posoudit v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování soudu. Taková situace nastane až u žádostí o mezinárodní ochranu, které byly podány po 20. 7. 2015, kdy vypršela lhůta pro transpozici této směrnice (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 5 Azs 100/2014 - 63). Do tohoto data platila právní úprava, dle které soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází při přezkumu rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu 18. 8. 2014, soud byl proto vázán § 75 odst. 1 s. ř. s.

[10] Názor krajského soudu, uvedený na straně 6 jeho rozsudku, že je třeba v souladu se směrnicí vycházet ze skutkového a právního stavu k okamžiku jeho rozhodování, je proto

chybný. Nicméně fakticky krajský soud věc přezkoumal správně, tedy v souladu s § 75 s. ř. s. Jediné vybočení z jeho přezkumné pravomoci představuje argumentace uvedená ve druhém odstavci na straně 8 rozsudku, kde se zabýval k žalobě přiloženým úryvkem ze zprávy Evropské komise z roku 2012 o sociálním vlivu migrace ve střední a východní Evropě, na základě kterého ovšem neshledal jakékoliv důvody pro posouzení věci odlišně od žalovaného. Proto toto dílčí pochybení soudu nemělo žádný vliv na věcné posouzení věci a nepředstavuje důvod, pro který by Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou.

[11] Rozsudek krajského soudu rovněž odpovídá veškerým požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Z rozsudku je zjevné, jak soud ve věci rozhodl, své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně.

[12] Institut humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, zejm. požadavky na správní uvážení o něm, byl již mnohokrát předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudky ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38 či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Stěžovatelovy námítky ohledně jeho neudělení nevyvolávají žádné otázky, které by nebyly již judikaturou řešeny. Krajský soud o nich také zcela v souladu s touto judikaturou rozhodl.

[13] Stejně tak je tomu ohledně stěžovatelových námitek, kterými dovozuje nedostatečné odůvodnění neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu způsobené zejména použitím nedostatečných a neaktuálních informací o zemi původu. Tento typ ochrany mu měl být udělen z důvodu jeho dlouhodobého pobytu mimo území Bosny a Hercegoviny, jeho věku a zdravotního stavu a z důvodu, že osoby vracející se do Bosny a Hercegoviny ze zahraničí čelí diskriminaci a chudobě.

[14] Požadavky kladené na kvalitu informací o zemi původu vymezil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 2. 9. 2010, č. j. 1 Azs 22/2010 - 74. Informace, které si žalovaný ke svému rozhodování opatřil, tato kritéria naplňují. Vlivem délky pobytu žadatele na území země, v níž žádá o mezinárodní ochranu, na udělení této ochrany, se poté soud věnoval např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 – 52, či ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 – 50, krajský soud věc posoudil zcela v intencích této ustálené judikatury. Ani namítané ekonomické důvody nejsou v souladu s konstantní judikaturou důvodem pro udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu relevantní (srov. např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, či ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Azs 8/2013 - 46).

[15] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[17] Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti jako zástupkyně ustanovena JUDr. Marie Cilínková, advokátka se sídlem Bolzanova 1, Praha 1. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč a částka 714 Kč představující 21% DPH, již je advokátka plátkyní. Celková výše odměny činí 4.114 Kč, částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu